

“En cas d'emergència llançarem també la bomba atòmica”

El president pakistanès
Pervez Musharraf
parla sobre l'amenaça
de guerra amb l'Índia,
la persecució contra
Al-Qaeda i els dirigents
talibans que fugiren
de l'Afganistan,
així com del procés
contra els presumptes
assassins
del periodista
nord-americà
Daniel Pearl.

Pervez Musharraf és, d'ençà de l'11 de setembre, al bell mig de la política internacional. Recentment el general ha fet un tomb polític de 180 graus per enfrontar-se al règim taliban d'Afganistan, al qual havia donat suport durant molt de temps, i així facilità als EUA la lluita contra els terroristes de Bin Laden. Des de llavors Musharraf és considerat com un important aliat d'occident. Però el rumb de la lluita contra els talibans i els seus amics islamistes topa amb una forta resistència a l'interior del país. A més, les fronteres pakistaneses amb l'Índia continuen sent les més calentes del món. I és que al Caixmir s'enfronten cara a cara dues potències atòmiques disposades a tot.

Nascut fa 58 anys a Nova Delhi, ciutat que els seus pares abandonaren per anar-se'n al Pakistan el 1947 arran de la partició del subcontinent, Pervez Musharraf arribà al poder de Pakistan l'octubre de 1999 mitjançant un cop d'estat.

—Senyor president, vostè s'ha proposat amb determinació d'anorrear el terrorisme islàmic i, malgrat això, al seu país es produeixen atemptats sagnants quasi cada setmana. Els extremistes poden empentar el Pakistan a una guerra civil?

—No. Els terroristes són una petita minoria, un factor perturbador, res més.

—No subestima vostè l'abast del perill? Recordem, per exemple, l'assassinat del periodista nord-americà Daniel Pearl o l'atemptat contra l'església protestant al barri diplomàtic d'Islamabad.

—Estic convençut que aquests fets no tenen res a veure amb la religió. Apunten tant a la meua política de caire negociador com a l'estabilitat de l'estat pakistanès. Molts factors hi tenen un paper important, potser que també hi estan implicats alguns terroristes d'Al-Qaida. I el nostre poderós veí, l'Índia, que incita molts atemptats.

—N'hi ha cap prova, d'això?

—No puc demostrar-ho tot. Però justament acabem d'arrestar tres infiltrats prop de la frontera amb l'Índia.

—Els problemes del Pakistan, així com les seues possibilitats, han estat determinants en el tomb que vostè va fer poc després dels atemptats de l'11 de setembre. Per què es posà al costat dels EUA?

—Sens dubte, ha estat la decisió política més difícil de la meua vida. En el passat els EUA ens han decebut sovint, ens sentíem, doncs, abandonats; jo, personalment, també. Però, fet i fet, es tracta d'una qüestió de principis...

—... i potser també la millor de les alternatives que hi havia. El Pakistan podria ser avui dia un membre de l'eix del terror bandejat per Washington, si vostè haguera pres una altra decisió.

—Potser.

—Per què ha prestat suport tant de temps al règim taliban?

—Això és una interpretació errònia. Nosaltres, és cert, hem mantingut relacions diplomàtiques amb el Govern taliban, però això ni de bon tros significa que hem donat suport a la seua política. Al contrari, tan bon punt ens vam adonar com era d'estricta la forma de l'islam que hi instauraven com a doctrina d'estat, vam maldar per

influir-hi com a factor de moderació. A més havíem de tenir present qüestions estratègiques: l'Afganistan és un veí important.

—I per això Islamabad s'hi ha ficat sempre. De fet, és un secret de domini públic que algunes escoles alcoràniques pakistaneses han instruït els talibans i que els serveis secrets pakistanesos, l'ISI, han fornit d'armes molt de temps els combatents de Déu.

—Però això no passa des que jo estic al capdavant del país. Uns serveis secrets no fan més que allò que els encomana el govern del seu país. Al Pakistan, l'exèrcit representa un paper cabdal i ningú no el pot desprestigiar amb pràctiques de nepotisme, com fou el cas. Els governs civils corruptes que m'han precedit no han arribat mai a agafar la situació pel mànec.

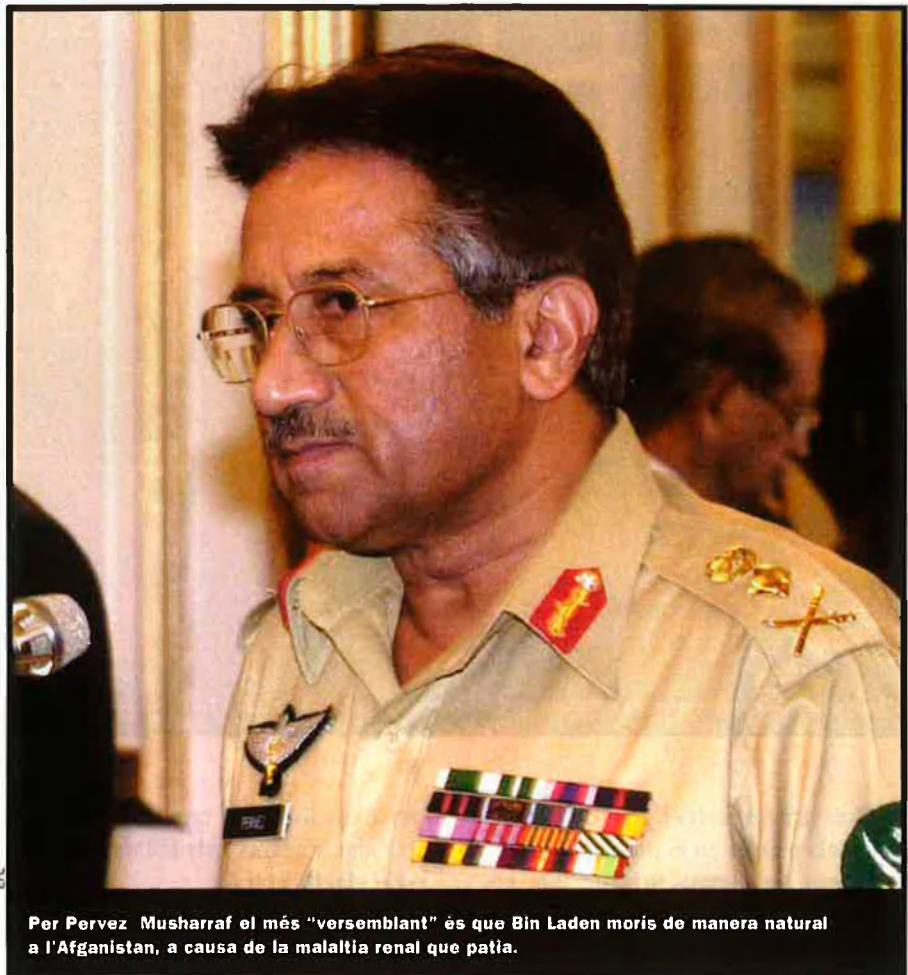
—I per això calia que els militars, i vostè al capdavant, es feren càrrec del poder?

—Jo sóc el cap de l'exèrcit, jo nomeno el cap dels serveis secrets, i dirigesc el Govern. Jo podria destituir qualsevol del seu càrrec, ara, si volguera, tot-hora. Sóc responsable que cap organització, l'ISI inclòs, no esdevinga un estat dins l'estat.

—És un fet que molts dirigents dels serveis secrets pakistanesos tenien —alguns d'ells probablement encara en tenen—, molt bones relacions amb el mullah Omar. Milers i milers d'extremistes pakistanesos, a més, han lluitat fins a la fi al costat dels talibans i d'Al-Qaida. Molts d'ells encara estan presos a les mans d'alguns senyors de la guerra afganesos. Són compatriotes seus que vostè ara mira d'alliberar.

—L'ISI ha estat implicat en alguns embolics a l'Afganistan, sí, ho admet. També hi estaven involucrats els iranians, els russos i els saudites. I els indis també hi han ficat cullerada. A ells sí que caldria preguntar-los per què, què hi feien. El Pakistan té una frontera molt llarga amb l'Afganistan, a l'altra banda viuen els nostres veïns. El 50 per cent de la població afganesa és paixtu...

—...entre el 38% i el 40% per cent, segons dades d'observadors independents...

Per Pervez Musharraf el més "versemblant" és que Bin Laden morís de manera natural a l'Afganistan, a causa de la malaltia renal que patia.

“El xeic Omar, el sospitós de matar el periodista Daniel Pearl, ha de ser condemnat i penjat ací”

—...i, per tant, són els nostres germans de sang. Hi necessitem pau i estabilitat. Si l'Afganistan s'enfonsa en el caos, nosaltres hi hem d'intervenir.

—No fa gaire vostè digué que la guerra de l'Afganistan ja havia arribat a la fi, com aquell qui diu. Però quant a la fi o no, els EUA ara s'hi pronuncien amb prou més cautela, sobretot d'ençà que nombroses bandes de combatents han començat per sorpresa a oposar resistència a la província de Paktia.

—La guerra a gran escala, en efecte, ja ha acabat. Però encara continuen el que podríem dir treballs de desenrument militar. A Kabul s'ha instal·lat un nou govern...

—... que amb prou feines pot mantenir el control sobre un bon grapat de regions; per això molta gent el titlla, Hamid Karzai, d'“alcalde de Kabul”.

—Karzai és una sort per a l'Afganistan. Hem d'assegurar de totes totes que controle tot el país. I així serà, jo hi sóc optimista. No comptem tampoc amb la possibilitat d'una extensió significativa de les operacions militars, una vegada s'haja fos la neu. Ara bé, això només vindrà si les forces estrangeres deixen de desestabilitzar tot ficant-hi el nas pertot arreu. Hi ha el perill que atien la flama de l'odi entre les diverses ètnies existents a l'Afganistan.

Manifestacions antiamericanes a Lahore: "Els americans ens han decebut força sovint."

—Està satisfet amb el grau de participació dels paixtus en el poder a Kabul?

—Quant als càrrecs ministerials, els paixtus hi estan infrarepresentats. Esperem que la Loia Jirga, l'assemblea de les tribus convocada per al juny, actue com a factor correctiu. Però tampoc entre els candidats no tenen prou representació.

—El comandant nord-americà Franklin Hagenbeck ha expressat no fa gaire a l'Afganistan la seua sospita que un gran nombre de talibans i de terroristes d'Al-Qaida hagen traspassat la muntanyosa i quasi incontrolable zona fronterera entre l'Afganistan i el Pakistan, i probablement la continuen travessant. El comandant pretén perseguir aquests terroristes amb les seues tropes fins i tot dins Pakistan. Vostè ho permetrà?

—No, nosaltres fem un bon treball de col·laboració amb els Estats Units i aprofitem també les dades dels seus serveis secrets. Però no els deixarem actuar dins el nostre territori nacional.

—En el transcurs d'una operació secreta a Lahore i Faisalabad, el passat 28 de març foren detingudes unes quantes desenes de presumptes terroristes del grup Al-Qaida; molts d'aquests

foren extradits més tard, sembla que amb l'ajut d'agents dels Estats Units.

—En efecte, així és.

—Entre els arrestats es trobava, com acaben de confirmar els americans, Abu Subeida, que molts consideren com a número 2 o número 3 de la xarxa de Bin Laden. Això ens mou a preguntar-li: sap vostè on és el número 1?

—No.

—I no pot ser que s'amague a Lahore, on vostès acaben d'enxampar els amics de Bin Laden?

—No es pot excloure res, però això no és gens probable. Em sembla molt més versemblant pensar que ha mort a les muntanyes de manera natural, com a conseqüència d'una malaltia renal. Però tant si encara viu com si ja és mort, no crec que haja abandonat el territori afganès. I quant al mul·lah Omar, és si fa no fa el mateix: segurament encara continua gaudint d'una gran consideració entre la gent del seu llinatge. No oblide que, al començament, molts pakistanesos van donar la benvinguda als talibans perquè consideraven que posarien ordre al país. La seua ascensió s'explica pel caos i les atrocitats que altres grups, incloent-hi l'Aliança del Nord, hi cometeren.

—Vostè no veu cap diferència qualitativa entre l'Aliança del Nord, que ara té la majoria dels ministres a Kabul, i els talibans, que aquesta va combatre?

—L'Aliança del Nord és un drac de molts caps. Molts dels seus capitosts ja van lluitar acarnissadament entre si, i després es van unir per combatre un enemic comú. La lleialtat, en una societat de tribus com l'afganesa, no és gaire duradora.

—Què ha de passar perquè l'Afganistan es convertesca, per fi, en un país estable?

—L'Afganistan necessita un exèrcit i una policia multiètnics.

—Vostè, com a militar, deu saber ben bé que això pot ser una tasca de moltes dècades.

—...o bé pot durar molt poc. Jo albir, a les províncies de l'Afganistan, vuit centres de poder regionals diferents, que han de ser controlats per aquestes forces multiètniques. Per això necessitem vuit batallons militars i, a més, bastant de policia, si més no 4.000 homes per a cada zona. Caldria afegir-hi 5.000 només a Kabul. Amb l'ajut dels americans i d'altres forces internacionals ha de ser possible trencar el poder dels senyors de la guerra a les províncies i imposar-hi l'autoritat central.

—Quin paper hi tindria l'antic rei?

—Jo no estic segur que Zaher Xah realment vulga tornar a un país arrasat per quedar-s'hi. L'antic rei està acostumat a residir en palaus occidentals, i ja és massa vell per canviar de vida. Potser hauria pogut complir alguna funció durant el temps de transició; ara com ara, però, qui mena el timó és el carismàtic Hamid Karzai. És un home que inspira confiança, i és a ell a qui cal donar suport ara.

—Els islamistes del Pakistan no poden pair Karzai, perquè hi veuen l'home que torna a manar xiquetes a l'escola i que té dones al seu gabinet de ministres, el titllen de traïdor als estrictes preceptes de la llei islàmica, la xaria. Senyor Musharraf, la seua afinitat amb Karzai i el fet que vostè haja prohibit algunes organitzacions islamistes el converteixen en enemic mortal dels radicals. Té por d'un atemptat?

—No. Mai no podem impedir del tot que es produeixi algun episodi de terrorisme, per això hem de tenir una precaució extrema. Però, al capdavant, la importància d'accions com aquestes anirà minvant de mica en mica. I això, perquè per a la immensa majoria dels pakistanesos la meua política és molt popular.

—Bé, una miqueta sí que ha hagut de fer-se enrere més d'una vegada. Més de 1.300 islamistes dels 2.000 que vostè detingué fa algunes setmanes ja han tornat al carrer. Alguns observadors estrangers en dedueixen que vostè no es pren prou seriosament la necessitat d'anorrear les forces radicals, i que s'ha sentit forçat a cercar compromisos per consolidar la seua posició a l'interior del país.

—Això són bajanades. No podem retindre gent contra la qual no tenim proves. Però mire com actuem, per exemple, contra els segrestadors i assassins del periodista americà Daniel Pearl. Jo també he de fer pressió sobre els nostres tribunals.

—Un tribunal dels EUA també ha presentat acusació contra el principal sospitós en l'afer Pearl. Serà extradit el xeic Omar, tal com ha reclamat Washington?

—No. A aquest home li vull fer el procés ací. M'agradaria veure'l sentenciat a mort. Ha de ser condemnat i penjat ací, al país en què ha comès els crims. És que els americans podrien fer-ho millor?

—Senyor Musharraf, vostè vol sotmetre la seua presidència a un plebiscit ben aviat. Vostè mira de legitimar la seua presidència, que s'instaurà d'una manera tan poc democràtica, i alhora prologar-ne la durada cinc anys més.

—Sí, així és.

—Aquest plebiscit no farà l'efecte d'una farsa democràtica?

—No, de cap de les maneres. Observe i mantinc els terminis per al retorn de la democràcia al Pakistan; i col·laboraré amb qualsevol primer ministre. Però he de continuar al davant d'aquest país.

—Ens acaba de dir que la seua política és molt popular en amples capes del poble. Això pot ser. Però la clara majoria dels seus compatriotes mostra una posició poc conciliadora pel que fa a la qües-

Setmana del Llibre

Del 25 d'abril al 4 de maig,
preus 'regalats' en llibres
amb el teu carnet de soci

fes-te
un regal

Llibres 5%

Descompte addicional
sobre el cost soci
(excepte en llibres de text)

València
Galeria Comercial D. Juan de Austria
Don Juan de Austria, 4

Castelló
Pl. Borrull, 5

Albacus
cooperativa

tió del Caixmir. Fa poc vostè, en un discurs sensacional, va aplaudir que Nova Delhi impedisca el pas d'extremistes pakistanesos a la part dominada per l'Índia. Ho digué seriosament? No li interessa més, ara que està en campanya electoral, escalfar de nou els ànims contra l'Índia?

—La sang del Caixmir corre dins els nostres cors. No pot haver-hi dubte que el moviment de resistència del Caixmir contra els indis és un moviment popular i legítim. Al Pakistan no trobarà ningú que no simpatitze amb el moviment. Els indis han reduït una legítima lluita per la llibertat a terrorisme fronterer. Què còmode és això.

—Potser. Però les infiltracions d'extremistes pakistanesos no les han inventades els indis. Només cal veure l'atac contra el parlament a Nova Delhi.

—Va haver-hi aquestes violacions de fronteres. Però quant a l'atemptat al parlament, on és la prova que els terroristes vingueren del Pakistan? Perquè els indis encara no l'han presentada. Potser els autors del crim van ser els mateixos agents de Nova Delhi.

—Això ens sembla una mica artificios.

—Siga com vulga, jo he prohibit el partit radical de qual, segons l'Índia, procedien els terroristes. Què més volen, els indis?

—Què vol vostè dels indis? La tensió entre els dos països s'ha agreujat de nou.

—Han concentrat les tropes a la vora de la frontera. Nosaltres només hi hem respost. Vam estar a punt de començar una gran guerra.

—A punt de llançar bombes atòmiques, també?

“Hi va haver una contacte entre un científic nuclear pakistanès i Bin Laden”

—L'ús d'armes nuclears és, per a nosaltres, tan sols l'última possibilitat de totes. Actuem amb sentit de la responsabilitat. I tinc l'optimisme i la confiança per creure que nosaltres ens podríem defensar només amb armes

convencionals, tot i que els indis, en el seu deliri de potència mundial, compren pertot arreu les armes més modernes. Tan sols si el Pakistan estigués amenaçat de ser esborrat totalment del mapa del món, la situació esdevindria tan anguniosa que, aleshores, sí que caldria dir: en cas d'emergència, llançarem també la bomba atòmica.

—Les seues instal·lacions nuclears són segures? No hi hagué ja contactes entre els seus científics nuclears i Bin Laden?

—Hi va haver una presa de contacte entre algun científic pakistanès i Bin Laden. Però avui sabem que aquest científic sols tenia coneixements superficials i que no va ajudar els terroristes d'Al-Qaida a acostar-se al seu somni de posseir una bomba atòmica.

—El Pakistan és una república islàmica. Quina visió de futur té vostè per a la seua terra, i quin paper hi representa la fe religiosa? Vostè visqué uns quants anys a Turquia, i diuen que admira Atatürk, el fundador del modern estat turc.

—És veritat.

—Atatürk establí la separació entre estat i religió. Aquest aspecte és un model per a vostè?

—No, perquè això no és gens realista. El Pakistan deu la seua existència com a estat a l'islam, el meu model és més aviat el fundador de l'estat Ali Jinnah. De totes maneres l'islam és, per a mi i els meus amics en política, una religió de la tolerància.

© Der Spiegel

Traducció: Joan Martínez Terrones

Les cobertes de 'les Rutes del gust'

Els lectors d'EL TEMPS interessats a tenir les cobertes per a enquadrar els fascicles de 'les Rutes del gust' poden demanar-les, sense cap càrrec, d'alguna d'aquestes maneres:

- Telefonant al 902 131 025
- Enviant aquest anunci, per correu, amb les dades postals a: Av. del Baró de Càrcer, 40, 13a. 46001 VALÈNCIA
- Enviant-lo per fax amb les dades postals al 963 534 569
- Enviant un missatge electrònic, amb les dades postals, a eltemps@eltemps.com

Les tapes es lliuraran al final de l'obra